

Arrest

nr. 232 261 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die *loco* advocaat L. RECTOR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 juli 2018, verklaart er zich op 25 juli 2018 vluchteling.

1.2. Op 11 oktober 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU Lidstaat) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Jemenitische nationaliteit te bezitten en een moslim van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Sada, provincie Ibb, waar u vanaf uw geboorte in het dorp Tabih woonde. U bleef daar wonen tot u in 2011 gewond raakte en naar Sana'a verhuisde. Van 2012 tot 2015 verbleef u in Turkije voor uw medische behandeling. In 2015 keerde u terug naar het dorp Tabih en na twee maanden verhuisde u naar het dorp Al-Watiyah, waar u verbleef tot aan uw vertrek uit Jemen in augustus-september 2017. U bent tot het derde middelbaar naar school gegaan en ging vanaf 2007 aan de slag als militair bij de Republikeins Garde, hetgeen u bleef doen tot 15 oktober 2011, de dag dat u gewond raakte. Hiernaast werkte u ook als lasser. Op 11 november 2015 huwde u met K.A.A.A.-G., zij verblijft momenteel in Sana'a.

In 2011 waren er betogingen in Jemen en had u als militair orders gekregen om geweld te gebruiken tegen de betogers. U weigerde dit te doen en was met enkele andere militairen met uw handen in de lucht voor de betogers gaan staan, in de hoop dat zo geweld vermeden zou kunnen worden. Op een gegeven moment werd u echter door een scherpschutter beschoten en kreeg u een kogel door uw mond. Van 2012 tot 2015 verbleef u in Turkije voor een medische behandeling aan uw mond en gebit. Bij uw terugkeer naar Jemen in 2015 vond de militaire staatsgreep plaats en raakte uw stam verdeeld tussen aanhangers van de Houthis en aanhangers van de andere kant. Beide kanten wilden dat u zich bij hen zou aansluiten, u wou echter geen partij kiezen en wees alle voorstellen af. Omdat u niet met rust gelaten werd besloot u Jemen uiteindelijk te verlaten. In augustus à september 2017 verliet u Jemen en reisde u met het vliegtuig vanuit Aden naar Soedan. Van daar ging u naar Turkije om vervolgens door te reizen naar Griekenland, waar u op 8 november 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende en u op 2 maart 2018 de vluchtelingenstatus werd toegekend.

In Griekenland werd u echter niet goed behandeld en toonde de politie geen respect voor de mensen. Zo werd u eens 's nachts met een vriend door de politie tegengehouden om uw identiteitskaarten te tonen. Uw vriend had geen identiteitskaart bij en kreeg daarom een klap in zijn gezicht, waarna jullie opgepakt en meegenomen werden. De volgende dag wou u bij de VN een klacht indienen, maar werd er niets gedaan. Daarnaast diende u per schip naar een psycholoog te gaan voor consultaties, maar werd u tijdens deze tocht geboeid uit veiligheidsvoorschriften. Hoewel u naar medische afspraken ging, werd u onderweg niet goed behandeld en voelde u zich hierdoor net slechter in uw vel. Voorts zou u in Griekenland geen adequate medische zorgen gekregen hebben, waardoor uw medische toestand verslechterde. In eerste instantie verbleef u in een opvangcentrum op het eiland Chios, maar nadien bent u naar Athene gegaan. Nadat u de vluchtelingenstatus toegekend werd kreeg u niets meer van de Griekse autoriteiten en diende u ook zelf in uw huisvesting te voorzien. In Athene had u zich geregistreerd bij een Griekse liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u huisvesting en een medische behandeling te geven. Via de organisatie kon u in een huis verblijven met negen andere personen. Het huis was echter heel vuil, met muizen en kakkerlakken, en na twee of drie maanden diende u het huis opnieuw te verlaten. Ook hadden zij u naar twee ziekenhuizen gestuurd, maar werd u in deze ziekenhuizen niet geholpen. Daarenboven had de organisatie uw originele (medische) documenten van u afgenomen, waardoor u geen hulp kon vragen aan andere organisaties.

Omdat de situatie in Griekenland zo slecht was en u op straat was beland, besloot u het land in juli of juli 2018 uiteindelijk te verlaten. U reisde met een schip naar Italië. Van Italië reisde u via Duitsland vervolgens door naar België, waar u op 25 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende originele documenten voor: uw militaire badge, uw nieuw paspoort, een USB-stick met een video van een nieuwsfragment over u, een röntgenfoto van uw gebit en enkele Belgische medische attesten. Eveneens legt u een kopie voor van volgende documenten: enkele medische attesten, uw oud paspoort, uw huwelijksakte, foto's van uw verwondingen, foto van u als militair, het paspoort van uw vrouw, een aanvraag van uw overplaatsing in Griekenland en een document van het opvangcentrum ter bevestiging van het gegeven dat u op uw kamer mag eten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u nog steeds last heeft aan uw mondwonde en dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten, om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen, werd er regelmatig gevraagd of u zich nog goed voelde en werd u een pauze verleend wanneer u daar nood aan had (CGVS, p. 3, 9-10, 17 en 19). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk

onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u in Griekenland op 2 maart 2018 internationale bescherming kreeg, u zou in Griekenland immers de vluchtelingenstatus genieten (zie info Griekenland in het administratief dossier en CGVS, p. 13).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u enerzijds gelden dat u in Griekenland slecht behandeld werd en de politie geen respect toonde en beroept u zich anderzijds ook op socio-economische redenen en de leefomstandigheden in Griekenland (CGVS, p. 14-18).

Vooreerst stelt u dat u in Griekenland slecht behandeld werd en de politie geen respect toonde. In dit verband verwijst u naar een incident waarbij uw vriend geslagen werd door de politie en uzelf aangehouden werd. Ook haalt u aan dat u tijdens de verplaatsingen naar uw medische afspraken geboeid werd uit veiligheidsoverwegingen, hetgeen ervoor zorgde dat u zich nog slechter in uw vel ging voelen (CGVS, p. 15-16). Deze door u aangehaalde elementen zijn 'an sich' echter onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In tweede instantie beroept u zich op de slechte leefomstandigheden in Griekenland. Zo zou u er geen adequate medische zorgen gekregen hebben en kreeg u vanaf uw erkenning als vluchteling geen hulp meer van de Griekse autoriteiten. Daarnaast kon zelfs de Griekse liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u te helpen niets voor u doen (CGVS, p. 14-18).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In eerste instantie laakt u het gebrek aan huisvesting in Griekenland. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u in Chios wel in een opvangcentrum kon verblijven en u dit opvangcentrum reeds op eigen initiatief verlaten had nog vóór u de vluchtelingenstatus toegekend werd (CGVS, p. 14-16). Dat u nadien, als erkend vluchteling, geen recht meer had op gratis opvang is niet abnormaal. Hoewel u aangeeft dat u geen huisvesting van de Griekse autoriteiten kreeg en u via de Griekse

liefdadigheidsorganisatie enkel twee à drie maanden in een vuil huis dat u met negen andere personen diende te delen kon verblijven, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zelf, op eigen initiatief, pogingen ondernomen heeft om een eigen verblijfplaats te zoeken. Hiernaar gevraagd geeft u immers enkel aan dat u als vluchteling niet het vermogen had iets te huren en u niet naar andere organisaties kon (CGVS, p. 14-18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland evenmin pogingen ondernomen hebt om werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Gevraagd of u pogingen ondernomen heeft om in Griekenland werk te vinden stelt u geen werk gezocht te hebben omdat u heel ziek was, u op het eiland niet mocht werken en u maar drie maanden in Athene was (CGVS, p. 17). Dat u daadwerkelijk te ziek was om zelfs nog maar werk te zoeken is weinig meer dan een blote bewering van uwentwege. Daarenboven verklaart u geen pogingen ondernomen te hebben om de Griekse taal te leren, hetgeen u nochtans had kunnen helpen bij uw verdere integratie in de Griekse maatschappij (CGVS, p. 18). Gezien het voorgaande en gelet op het feit dat u Griekenland reeds een viertal maanden na uw erkenning als vluchteling verliet, moet worden besloten dat u zelf onvoldoende inspanningen heeft gedaan om te proberen een leven op te bouwen in Griekenland.

Hoewel u verder nog aanhaalt dat u in Griekenland geen medische zorgen kreeg, blijkt uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat u meermaals op consultatie kon gaan bij een psycholoog, u geneesmiddelen voorgeschreven werden, er een scan van u genomen werd en u er naar een mondchirurg kon gaan (CGVS, p. 15-16 en medisch attest Griekenland in het administratief dossier). Hieruit blijkt bijgevolg dat u wel degelijk medische hulp gekregen hebt in Griekenland. Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

Ook geeft u aan dat u zich geregistreerd had bij een liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u te helpen, maar dit uiteindelijk enkel loze woorden waren (CGVS, p. 14). Hier dient echter bij opgemerkt te worden dat deze organisatie u wel degelijk (in de mate van het mogelijke) hulp heeft verleend, zo blijkt immers dat deze organisatie voor (tijdelijke) huisvesting heeft gezorgd, u door hen medisch onderzocht werd en zij u ook gratis geneesmiddelen gaven (CGVS, p. 14 en 17).

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde attesten betreffende uw medische problemen. Deze verslagen vermelden dat u momenteel nog steeds last heeft van uw mondwonde, dat u psychologisch opgevolgd wordt en dat u lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De attesterende arts stelt dat het wenselijk is dat u een psychologische opvolging krijgt. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat artikel 3 EVRM vereist dat u doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt u geen concrete elementen aan die aantonen dat u, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland inzake uw medische problemen. De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, werkzaamheden in Jemen en uw verblijf in Griekenland aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen

die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en Asiel en Migratie op het feit dat u de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland en u niet teruggeleid kan worden naar Irak, doch wel naar Griekenland."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. Nadat verzoeker op 8 november 2017 in Griekenland een verzoek om internationale bescherming indiende, werd hij op 2 maart 2018 erkend als vluchteling door de Griekse autoriteiten. Volgens verzoekers verklaringen waren zijn levensomstandigheden in Griekenland zo slecht dat hij om deze reden dit land in juni of juli 2018 verliet en hij via Italië en Duitsland naar België reisde, alwaar hij op 25 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker voert aan dat hij niet naar Griekenland kan terugkeren omdat hij er niet goed werd behandeld en hij er op straat was beland. In de bestreden beslissing besluit de commissaris-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker in Griekenland reeds internationale bescherming geniet en er geen

elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat de bescherming die hij in Griekenland geniet niet actueel of ontoereikend zou zijn.

2.2.3. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.2.4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

[...]

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

2.2.5. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal blijkens artikel 57/6, § 3, derde lid van de Vreemdelingenwet de bestreden beslissing kan nemen, werd overschreden, dient erop gewezen dat de wetgever aan het overschrijden van deze termijn geen gevolgen heeft verbonden. Aldus dient deze termijn te worden beschouwd als een termijn van orde, waarvan de overschrijding geen rechtsgevolgen meebrengt.

2.2.6. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met betrekking tot bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker terecht als volgt:

"Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en de door u voorgelegde attesten blijkt immers dat u nog steeds last heeft aan uw mondwonde en dat u psychische problemen zou hebben. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het CGVS, zo werd er ruimte gelaten om hierover te praten, om eventuele opmerkingen te geven of vragen te stellen, werd er regelmatig gevraagd of u zich nog goed voelde en werd u een pauze verleend wanneer u daar nood aan had (CGVS, p. 3, 9-10, 17 en 19). Verder maakten noch u noch uw advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud op het CGVS. Uit het persoonlijk onderhoud bleek dat u over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om uw verklaringen op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. U bleek in staat het gesprek te volgen, u begreep de inhoud van de vragen en de vragen werden herhaald en/of anders omschreven waar dit nodig was. Niets wijst er aldus op dat uw toestand tijdens uw persoonlijk onderhoud dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer, zodat voormelde motivering uit de bestreden beslissing onverminderd overeind blijft.

2.2.7. Vervolgens De Raad wijst erop dat er een weerlegbaar vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten waarbij elk van de lidstaten ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (cf. HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. / Bondsrepubliek Duitsland*, punt 84).

Uit het voorgaande volgt een vermoeden dat verzoeker, die in Griekenland als vluchteling werd erkend, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, dat hij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet, dat aan zijn vluchtelingenstatus een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot

werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen, dat zijn levensstandaard er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. Verzoeker kan dit vermoeden slechts weerleggen wanneer hij aantoonst dat de door Griekenland geboden bescherming niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken rekening houdend met alle gegevens van de zaak. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de overheden van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Hoe dan ook kan op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend niet worden geconcludeerd dat de betrokken persoon bij overdracht aan die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, *‘Ibrahim e.a.’*, overweging 90 e.v.).

Bovendien merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de situatie van personen aan wie internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie, in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de Europese Unie. Net zoals niet iedere Unieburger op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen aan wie internationale bescherming werd verleend binnen de Europese Unie. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland essentieel zijn bij de beoordeling van zijn verzoek en dat het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Italië werd verleend, te weerleggen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

Met betrekking tot verzoekers persoonlijke situatie en levensomstandigheden in Griekenland motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u enerzijds gelden dat u in Griekenland slecht behandeld werd en de politie geen respect toonde en beroept u zich anderzijds ook op socio-economische redenen en de leefomstandigheden in Griekenland (CGVS, p. 14-18).

Vooreerst stelt u dat u in Griekenland slecht behandeld werd en de politie geen respect toonde. In dit verband verwijst u naar een incident waarbij uw vriend geslagen werd door de politie en uzelf aangehouden werd. Ook haalt u aan dat u tijdens de verplaatsingen naar uw medische afspraken geboeid werd uit veiligheidsoverwegingen, hetgeen ervoor zorgde dat u zich nog slechter in uw vel ging voelen (CGVS, p. 15-16). Deze door u aangehaalde elementen zijn ‘an sich’ echter onvoldoende

zwaarwichtig om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In tweede instantie beroept u zich op de slechte leefomstandigheden in Griekenland. Zo zou u er geen adequate medische zorgen gekregen hebben en kreeg u vanaf uw erkenning als vluchteling geen hulp meer van de Griekse autoriteiten. Daarnaast kon zelfs de Griekse liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u te helpen niets voor u doen (CGVS, p. 14-18).

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen/Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

In eerste instantie laakt u het gebrek aan huisvesting in Griekenland. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat u in Chios wel in een opvangcentrum kon verblijven en u dit opvangcentrum reeds op eigen initiatief verlaten had nog vóór u de vluchtelingenstatus toegekend werd (CGVS, p. 14-16). Dat u nadien, als erkend vluchteling, geen recht meer had op gratis opvang is niet abnormaal. Hoewel u aangeeft dat u geen huisvesting van de Griekse autoriteiten kreeg en u via de Griekse liefdadigheidsorganisatie enkel twee à drie maanden in een vuil huis dat u met negen andere personen diende te delen kon verblijven, blijkt uit uw verklaringen geenszins dat u zelf, op eigen initiatief, pogingen ondernomen heeft om een eigen verblijfplaats te zoeken. Hiernaar gevraagd geeft u immers enkel aan dat u als vluchteling niet het vermogen had iets te huren en u niet naar andere organisaties kon (CGVS, p. 14-18). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in Griekenland evenmin pogingen ondernomen hebt om werk te vinden en in uw eigen onderhoud te voorzien. Gevraagd of u pogingen ondernomen heeft om in Griekenland werk te vinden stelt u geen werk gezocht te hebben omdat u heel ziek was, u op het eiland niet mocht werken en u maar drie maanden in Athene was (CGVS, p. 17). Dat u daadwerkelijk te ziek was om zelfs nog maar werk te zoeken is weinig meer dan een blote bewering van uwentwege. Daarenboven verklaart u geen pogingen ondernomen te hebben om de Griekse taal te leren, hetgeen u nochtans had kunnen helpen bij uw verdere integratie in de Griekse maatschappij (CGVS, p. 18). Gezien het voorgaande en gelet op het feit dat u Griekenland reeds een viertal maanden na uw erkenning als vluchteling verliet, moet worden besloten dat u zelf onvoldoende inspanningen heeft gedaan om te proberen een leven op te bouwen in Griekenland.

Hoewel u verder nog aanhaalt dat u in Griekenland geen medische zorgen kreeg, blijkt uit uw verklaringen en de door u voorgelegde documenten dat u meermaals op consultatie kon gaan bij een psycholoog, u geneesmiddelen voorgeschreven werden, er een scan van u genomen werd en u er naar een mondchirurg kon gaan (CGVS, p. 15-16 en medisch attest Griekenland in het administratief dossier). Hieruit blijkt bijgevolg dat u wel degelijk medische hulp gekregen hebt in Griekenland. Zelfs al zou deze bijstand elementair geweest zijn, dan nog blijkt hieruit dat er wel degelijk nota werd genomen van uw medische toestand en men u in de mate van het mogelijke probeerde bij te staan.

Ook geeft u aan dat u zich geregistreerd had bij een liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u te helpen, maar dit uiteindelijk enkel loze woorden waren (CGVS, p. 14). Hier dient echter bij opgemerkt te worden dat deze organisatie u wel degelijk (in de mate van het mogelijke) hulp heeft verleend, zo blijkt immers dat deze organisatie voor (tijdelijke) huisvesting heeft gezorgd, u door hen medisch onderzocht werd en zij u ook gratis geneesmiddelen gaven (CGVS, p. 14 en 17).

U toont derhalve niet concreet aan dat u daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in uw elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen waaronder de gezondheidszorg. U maakt zodoende niet aannemelijk dat uw situatie aldaar de hogergenoemde drempel inzake zwaarwegendheid zou bereiken.

Tot slot dient de aandacht nog gevestigd te worden op de door u voorgelegde attesten betreffende uw medische problemen. Deze verslagen vermelden dat u momenteel nog steeds last heeft van uw mondwonde, dat u psychologisch opgevolgd wordt en dat u lijdt aan een posttraumatisch stresssyndroom. De attesterende arts stelt dat het wenselijk is dat u een psychologische opvolging krijgt. Er dient hierbij echter opgemerkt te worden dat artikel 3 EVRM vereist dat u doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zou mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt u geen concrete elementen aan die aantonen dat u, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot de gezondheidszorg in Griekenland inzake uw medische problemen. De door u aangehaalde medische problemen kunnen niet volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus te rechtvaardigen. Voor de beoordeling van medische problemen an sich, dient men zich te richten tot de daartoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de voorafgaande vaststellingen, dient te worden vastgesteld dat u geen gegronde vrees koestert of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland loopt, dat uw basisrechten als persoon die er internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn en dat uw levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze documenten tonen immers enkel uw identiteit, herkomst, familiesamenstelling, werkzaamheden in Jemen en uw verblijf in Griekenland aan, elementen die momenteel niet ter discussie staan."

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te volharden in zijn eerdere verklaringen en te citeren uit een reeks rapporten (verzoekschrift, p. 8-14). Zoals hiervoor uiteengezet, dient verzoeker *in concreto* aan te tonen dat de bescherming die hem in Griekenland werd verleend ontoereikend zou zijn, of dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland. Een loutere verwijzing naar algemene informatie die geen betrekking heeft op zijn persoon, volstaat hiertoe allerminst. Dit wordt overigens in het verzoekschrift zelf bevestigd, waar wordt gesteld als volgt: *"Uiteraard handelen dergelijke rapporten over de situatie van erkende vluchtelingen in het algemeen, niet de situatie van verzoeker in het bijzonder."*

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij in Griekenland geen toegang had tot hulporganisaties, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"Ook geeft u aan dat u zich geregistreerd had bij een liefdadigheidsorganisatie die beloofd had u te helpen, maar dit uiteindelijk enkel loze woorden waren (CGVS, p. 14). Hier dient echter bij opgemerkt te worden dat deze organisatie u wel degelijk (in de mate van het mogelijke) hulp heeft verleend, zo blijkt immers dat deze organisatie voor (tijdelijke) huisvesting heeft gezorgd, u door hen medisch onderzocht werd en zij u ook gratis geneesmiddelen gaven (CGVS, p. 14 en 17)." Het louter herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaring dat hij in Griekenland geen toegang had tot hulporganisaties werpt op deze pertinente motivering uit de bestreden beslissing geen ander licht.*

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motieven. Aldus blijven deze motieven onverminderd overeind.

Rekening houdend met het voorgaande motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tevens terecht als volgt:

"Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

Tevens merkt de Raad op dat, waar in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: "Ik vestig de aandacht van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en Asiel en Migratie op het feit dat u de vluchtelingenstatus geniet in Griekenland en u niet teruggeleid kan worden naar Irak, doch wel naar Griekenland.", uit het geheel van de elementen in het administratief en rechtsplegingsdossier blijkt dat dit een materiële vergissing betreft en dat het woord "Irak" in de voormelde zin uit de bestreden beslissing dient te worden begrepen als Jemen.

2.2.8. Ten overvloede stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gewezen op het volgende:

"Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van de hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat de betrokkene regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet werd beperkt om een welbepaalde reden."

2.2.9. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER